

Η συναισθηματική δυσεκπαίδευση των αγοριών

Για παράδειγμα, ένα βιβλίο best-seller με τίτλο *Αναθρέφοντας τον Κάιν: Η προστασία της συναισθηματικής ζωής των αγοριών*, που έχει γραφτεί από δύο έμπειρους ψυχολόγους, περιέχει ένα πλούτο γνώσης σχετικά με την τεράστια οδύνη που βιώνουν τα αγόρια στην κουλτούρα μας, αλλά το βιβλίο δεν έχει ασχοληθεί (και ούτε μπορεί) με τα βαθύτερα αίτια αυτής της οδύνης τα οποία είναι ριζωμένα στην κοινωνικά αποδεκτή από εμάς κακοποίηση των ζώων για τροφή. Οι συγγραφείς, Kindlon και Thompson, στοιχειοθετούν κατηγορηματικά ότι τα αγόρια στον πολιτισμό μας καταστρέφονται συναισθηματικά από τα αρσενικά στερεότυπα της σκληρότητας που περιέχει η κουλτούρα μας, καθώς και ότι αυτά τα τραύματα όχι μόνο τους προκαλούν δυστυχία, αλλά τα παραμορφώνουν για όλη τους τη ζωή και προκαλούν επίσης τεράστια οδύνη και στις γυναίκες.

Οι δύο συγγραφείς κατηγορούν την πολιτισμικά επιβεβλημένη εικόνα του στωικού, χωρίς αισθήματα ανδρισμού ως τη θεμελιώδη αιτία του πόνου και του στρες των αγοριών. Οι συγγραφείς καταγράφουν και συζητούν πώς τα αγόρια εκπαιδεύονται να αποσυνδέονται από τα συναισθήματά τους από όλες τις δυνάμεις της κουλτούρας μας: τους γονείς τους, τους δάσκαλους τους, τους πολιτισμικούς θεσμούς, τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, καθώς και μεταξύ τους. Αποκαλούν την κουλτούρα των εφήβων αγοριών «κουλτούρα της σκληρότητας» και γράφουν παραστατικά για την συναισθηματική καταστροφή που προκαλείται από την ψυχολογική και σωματική βία και τα πειράγματα που τα αγόρια προκαλούν το ένα στο άλλο.

Το βιβλίο παραθέτει θλιβερές ματιές στην οργή, τον πόνο, την απογοήτευση, την ντροπή, την απελπισία, την κατάθλιψη, την αδιαφορία, και την οχυρωμένη μοναξιά που βιώνουν τα αγόρια, κάνοντας τις συνδέσεις με αυτά τα εσωτερικά συναισθηματικά μαρτύρια και με τα εξωτερικά προβλήματα της εφηβικής αυτοκτονίας (η τρίτη κύρια αιτία θανάτου), του αλκοολισμού, των ναρκωτικών, του παράνομου σεξ, της βίας και της σκληρότητας. Ως λύση, τονίζει ότι θα πρέπει να «παρέχουμε στα αγόρια μοντέλα ανδρικού ηρωισμού που πηγαινούν πέρα από το μυώδες, το εγωκεντρικό, και το απλοϊκά ηρωικό,» (9) ότι πρέπει να έχουμε περισσότερη κατανόηση για τα αγόρια, να χρησιμοποιούμε λιγότερη σκληρή πειθαρχία, και να τα ενθαρρύνουμε να εκφράζονται και να συνδέονται με τα συναισθήματά τους.

Ωστόσο το *Αναθρέφοντας τον Κάιν* έχει μια συμβολή η οποία είναι αποδεκτή από την αγελαία κουλτούρα στην οποία ζούμε, γιατί δεν κάνει τη σύνδεση με την πραγματική πηγή της «συναισθηματικής δυσεκπαίδευσης» των αγοριών, που είναι η πολιτισμική μας πρακτική του να τρώμε ζώα τα οποία βάνουσα περιορίζουμε και σφαγιάζουμε. Κατά ειρωνικό τρόπο, για να οικοδομήσουν ταύτιση με τα αγόρια με τα οποία εργάζονται μαζί, οι δύο ερευνητές συχνά έχουν μεσημεριανό γεύμα μαζί τους και μπορεί να τα πηγαινούν για χάμπουργκερ. (10) Φαίνεται ότι ούτε αυτοί οι παμφάγοι αλλά ούτε και η παμφάγος κουλτούρα τους μπορούν να αρχίσουν να κάνουν τις βαθύτερες συνδέσεις μεταξύ της βίας που

επιβάλλουμε στα ζώα και της «συναισθηματικής δυσεκπαίδευσης» της νεολαίας μας, ιδιαίτερα των αγοριών. Ούτε επίσης αναγνωρίζουν τις πιο προφανείς επιφανειακές συνδέσεις, για παράδειγμα, ότι τα αγόρια γενικά ωθούνται να φάνε τη σάρκα των ζώων - και ως εκ τούτου να αυτοπροσδιορίζονται ως θηρευτές και προνομιούχοι -περισσότερο από ό, τι τα κορίτσια. Τα αγόρια επίσης πιο συχνά γίνονται σκληρά με το να ενθαρρύνονται να εξαπατούν και να επιτίθενται στα ζώα μέσα από το κυνήγι και το ψάρεμα. Ακόμα κι αν μπορούσαν να δουν αυτές τις συνδέσεις, όμως, οι συγγραφείς ίσως απέφυγαν να γράψουν γι 'αυτές σε ένα βιβλίο το οποίο αυτοί και οι εκδότες τους ήλπιζαν ότι θα μπει στη λίστα των best-seller. Φαίνεται ότι η σκιά της σκληρότητας των ζωικών τροφίμων είναι τόσο τεράστια και τόσο επικίνδυνη για να αντιμετωπιστεί άμεσα από τη μαζική συνείδηση της κουλτούρας μας, αν και για να εξελιχθούμε ως πολιτισμός, αυτό ακριβώς είναι που καλούμαστε να κάνουμε.

Ολόκληρη η μαρτυρία των Kindlon και Thompson στο *Αναθρέφοντας τον Κόιν* αντανakλά τη βαθιά και προφανή απόδειξη ότι η νοοτροπία της αγελαίας κουλτούρας της κυριαρχίας, του αποκλεισμού, και της βαναυσότητας προς τα ζώα που αναγκάζει τα αγόρια να αποσυνδεθούν από τα συναισθήματά τους είναι ζωντανή και υπαρκτή σήμερα, έτσι που όπως οι πατέρες τους και οι παππούδες τους, τα αγόρια να ανατρέφονται για να σκοτώνουν τους ανταγωνιστές, να ανταγωνίζονται για την εξουσία μέσω της συσσώρευσης ζώων / κεφαλαίου και, τελικά, να τρώνε τη σάρκα και / ή τις εκκρίσεις των περιορισμένων και σφαγιασμένων ζώων τους ως μια τελετουργική γιορτή. Τι οδηγεί όλη αυτή την άκαρδη επιχείρηση, από γενιά σε γενιά, έτσι ώστε να είμαστε ανίσχυροι όχι μόνο να την αμφισβητήσουμε, αλλά ακόμα και να την αναγνωρίσουμε και να την συζητήσουμε ευφυώς; Η σκληρότητα που προγραμματισμένα επιβάλλουμε στα ζώα στοιχειώνει τα αγόρια μας και ο κύκλος συνεχίζεται, καταστρέφοντας τη γη, τις γενιές, και το τοπίο των συναισθημάτων μας.

Chapter 13—Evolve or Dissolve

9. Dan Kindlon and Michael Thompson, *The Emotional Life of Boys* (New York: Ballantine, 1999), p. 250.

10. *Ibid.*, p. 87.